

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Valenty a soudců JUDr. Kateřiny Burešové a JUDr. Tomáše Němce ve věci žalobce [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupeného Mgr. et Mgr. Petrou Šrámkovou Harantovou, advokátkou se sídlem v Plzni, Palackého 389/7, proti žalované [REDAKCE], narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], za stoupené JUDr. Alenou Němcovou, Ph.D., advokátkou se sídlem v Praze 4, V Podháji 625/7, o **žalobě z rušené držby**, o odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 11.2.2014, č.j. 3 C 59/2014-13,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně se v napadeném výroku I. **mění** tak, že se žaloba z rušené držby zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně
- III. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6.356,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám její právní zástupkyně.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným soud I. stupně ve výroku I. uložil žalované povinnost ve prospěch žalobce se zdržet rušení držby, a to ve vztahu k rozestavěné budově – rodinnému domu na pozemku parc. č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE]. Ve výroku II. uložil žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek za podání žaloby z rušené držby. Ve výroku III. uložil žalované nahradit žalobci náklady řízení.

Proti tomuto usnesení, a to do výroků I a III. podala žalovaná v zákonné lhůtě odvolání. Namítla v něm zejména, že jí svědčí vlastnické právo k celé zmíněné rozestavěné budově, a toto právo je silnější než žalobcem tvrzená držba. Žalovaná tak má za to, že jako vlastník této stavby nemůže být v tomto řízení pasivně legitimována. Žalovaná v odvolání dále popírá, že by žalovanému svědčilo právně podložené užívací právo, byť jen k části této budovy, zároveň popírá, že by žalobce vůbec byť jen část této budovy skutečně užíval. Dle žalované je případná držba žalobce neoprávněná, a neměla by jí proto být poskytována soudní ochrana v tomto řízení. Navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení soudu I. stupně změnil tak, že se žaloba žalobce z rušené držby zamítá.

Odvolací soud poté, co dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, a že je přípustné, přezkoumal usnesení soudu I. stupně v napadeném rozsahu, jakož i řízení, které mu předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované důvodné, byť z jiných než uplatněných důvodů.

Podle § 177 odst.1 o.s.ř.: *Domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat.*

Podle § 178 o.s.ř.: *V řízení se soud omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení.*

Podle § 180 odst.1 a 2 o.s.ř.: *Ve věci samé rozhoduje soud usnesením. Soud vyhlásí usnesení ihned po skončení jednání. Ustanovení § 156 odst. 2 se nepoužije.*

Při posuzování důvodnosti žaloby žalobce dle § 176 a násl. o.s.ř. se soud omezuje pouze na zjišťování toho, zda žalobce naposledy předmět držby ve smyslu § 988 NOZ (v daném případě užívací právo ke spodnímu patru zmíněné budovy) držel a zda do držby tohoto práva žalovaný svémocně zasáhl (svémocným zásahem může být i zásah vlastníka předmětu drženího užívacího práva, pokud mu zákon tento zásah výslovně neumožňuje). Naopak oprávněností žalobcovy držby se soud v tomto řízení nezabývá.

V daném případě žalobce opřel svou žalobu z rušené držby o tvrzení, že se žalovanou uzavřel v minulé době dohodu o užívání zmíněné budovy tak, že žalobce bude oprávněn užívat spodní patro této budovy. Z hlediska hmotně právního by měl tak, při prokázání výše zmíněných skutečností, právo na to, aby soud uložil žalované povinnost zdržet se rušení držby tohoto jeho užívacího práva, tedy konkrétně zdržet se rušení držby užívání spodního patra zmíněné budovy. Svou žalobou však uplatnil, aby žalované byla uložena povinnost zdržet se rušení držby celé této budovy. Na takovéto plnění však nemá z hlediska hmotného práva (již v rovině skutkových tvrzení) nárok. Soud přitom nemohl vést žalobce k jiné formulaci žalobního návrhu, když by se jednalo ze strany soudu o nepřípustné hmotně právní (nikoli procesní) poučení (§ 5 o.s.ř. a contrario). Vzhledem k tomu, že předmětem žaloby není dělitelné plnění, nebylo možné ani rozhodnout případně tak, že se žalobě vyhovuje alespoň z části.

Protože tak žalobce uplatnil svou žalobou žalobní požadavek, na který nemá (a to již v rovině skutkových tvrzení) hmotně právní nárok, musel odvolací soud již z tohoto důvodu napadené usnesení soudu I. stupně změnit (§ 220 o.s.ř.) tak, že se tato žaloba zamítá.

O náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně bylo rozhodnuto dle § 142 odst.1, 2 ve spojení s § 151 odst.1 o.s.ř., když v řízení úspěšné žalované žádné tyto náklady nevznikly.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst.1 ve spojení s § 142 odst.1 o.s.ř. V odvolacím řízení zcela úspěšné žalované náleží náhradě nákladů řízení za právní zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 1.500,-Kč (§ 9 odst.1 ve spojení s § 7 bod 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), dvou režijních paušálů po 300,-Kč (§ 13 odst.3 této vyhlášky), to vše povýšeno o DPH ve výši 21% (§ 137 odst.3 o.s.ř.) a dále za uhrazený soudní poplatek z odvolání ve výši 2.000,-Kč, celkem tedy 6.356,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 30. dubna 2014

předseda senátu
JUDr. Zdeněk Valenta, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Michaela Dvorská